

Πιο εύκολα θα πάρουμε την Πόλη παρά το χρέος...

Του Κώστα Στούπα

Η χώρα μας αντιμετωπίζει πολλά προβλήματα. Ένα από τα πιο σημαντικά είναι ο οικονομικός αναλφαριθμητισμός. Αλλιώς δεν εξηγείται πως απατεώνες σαν τον Αρτέμη Σώρρα καταφέρνουν και αποκτούν τέτοια απήχηση...

Να μην μιλήσουμε για άλλους "Σώρρες" της πολιτικής ζωής που έχουν καταφέρει να αποκτήσουν μεγαλύτερη απήχηση επιφέροντας στη χώρα ήδη καταστρεπτικά πλήγματα.

Ας υποθέσουμε πως οι Ευρωπαίοι δανειστές είτε γιατί διαβλέπουν το δίκαιο του αιτήματος, είτε γιατί είναι καλοί άνθρωποι, είτε γιατί χρέη που δεν μπορούν να πληρωθούν δεν θα πληρωθούν ποτέ, προχωρούν σε ένα γενναίο "κούρεμα" του ελληνικού χρέους.

Το μεγαλύτερο μέρος του χρέους μας βρίσκεται σε θεσμικά χαρτοφυλάκια (Κράτη, ESM, EKT) και στα περισσότερα από αυτά απαγορεύεται το "κούρεμα" χρέους, αλλά ας υποθέσουμε πως επιτρέπεται και επειδή μας "χρωστάνε" όλοι για τα φώτα που δώσαμε στην ανθρωπότητα, θα μας χαρίσουν χρέος...

Ας υποθέσουμε λοιπόν πως από τα 320 δισ. ευρώ που είναι το χρέος, μας κουρεύουν 200 δισ. ευρώ, το κρατικό χρέος μειώνεται στα 120 δισ. ευρώ ή το 66% του ΑΕΠ.

Τα 200 δισ. ευρώ είναι μια σταγόνα ίση με 1,6% στα 12,5 τρισ. ευρώ του κρατικού χρέους της Ε.Ε. Μια μικρή, φυσιολογική, αντίστοιχη άνοδος των επιτοκίων θα έχει το ίδιο κόστος για τους δανειστές...

Γιατί να μην το κάνουν λοιπόν;

Όπως είπαμε το συνολικό κρατικό χρέος της ΕΕ είναι 12,5 τρισ. ευρώ έναντι 15 τρισ. ευρώ του συνολικού ΑΕΠ, ήτοι περί το 83%.

Κατ' αρχήν γιατί είναι άδικο και κατά δεύτερο γιατί είναι επικίνδυνο...

Ένα "κούρεμα" 200 δισ. ευρώ, αν ο πληθυσμός της Ε.Ε. είναι περί τα 500 εκατ., αντιστοιχεί με 400 ευρώ κατά κεφαλήν κόστος ή 2.000 ευρώ για μια τετραμελή οικογένεια. Οι πολιτικοί που θα το πράξουν αυτό κάπως πρέπει να το δικαιολογήσουν στους ψηφοφόρους τους που θα το πληρώσουν.

Για να καταλάβετε τι σημαίνει υπολογίστε πως οι περισσότερες ελληνικές οικογένειες δεν πληρώνουν 2.000 ευρώ σε φόρο εισοδήματος το χρόνο.

Όμως το πρόβλημα μιας τέτοιας απόφασης δεν βρίσκεται στην αδικία να κληθεί ο 70άρης Σλοβάκος συνταξιούχος των 150-200 ευρώ το μήνα να πληρώσει τον Έλληνα συνταξιούχο από τα 50 του χρόνια, του οποίου η σύνταξη μειώθηκε από τα 2.500 στα 1.100 και επειδή υποφέρει βλέπει παντού συνωμοσίες, φάλαγγες της Βέρμαχτ και ονειρεύεται γερμανικές αποζημιώσεις.

Ο ηθικός κίνδυνος

Το πρόβλημα είναι πως αν "κουρέψουν" τα 2/3 ή έστω το 50% του ελληνικού χρέους, όλοι θα ζητήσουν να γίνει το ίδιο με το δικό τους χρέος. Το PSI αποτελεί ειδική περίπτωση εξαίρεσης από τον κανόνα.

Υπάρχει ένας όρος στα οικονομικά που λέγεται "ηθικός κίνδυνος" (moral hazard), ο οποίος αφορά την αλλαγή της οικονομικής συμπεριφοράς που προκύπτει από τη μεταβολή των κανόνων συναλλαγής.

Τούτο σημαίνει πως οποιαδήποτε παρέκκλιση από τους κανόνες ανταμοιβής και τιμωρίας των αγορών, μπορεί να δώσει λάθος μηνύματα και το ελληνικό ζήτημα όσο μικρό και αν είναι μπορεί να λειτουργήσει σαν σπρίτο σε πυριτιδαποθήκη.

Αν ακουστεί πως "κουρεύουν" χρέη, οι ψηφοφόροι των άλλων κρατών θα εκλέξουν καμιά δεκαριά "Τσίπρες", "Μπέπε Γκρίλους", "Ποδέμους" κλπ. για να μοιράσουν λεφτά, να μπουν σε προγράμματα διάσωσης και να τους "κουρευτούν" τα χρέη, αφού θα υπάρχει προηγούμενο...

Μόνο η υποψία αυτής της πιθανότητας αρκεί προκειμένου οι καταθέτες να αρχίσουν και σε άλλες χώρες να σηκώνουν τα λεφτά από τις τράπεζες και έτσι το χρηματοπιστωτικό σύστημα που ούτως ή άλλως, λόγω του υψηλού χρέους βρίσκεται σε αδιέξοδο, να αρχίσει να "τρίζει" μια ώρα νωρίτερα.

Το πλέον πιθανό είναι πως θα κάνουν ό,τι μπορούν για να αποφύγουν μια αναδιάρθρωση του ελληνικού χρέους που θα δώσει τα λάθος μηνύματα.

Να εύχεστε λοιπόν να μην μας "κουρέψουν" το χρέος γιατί αν το κάνουν, προκειμένου να μην καταρρεύσει το διεθνές χρηματοπιστωτικό σύστημα, η τιμωρία που θα συνοδεύει το "κούρεμα" θα είναι οδυνηρή, έτσι ώστε να αποτρέπει άλλους από το να ακολουθήσουν τον ίδιο δρόμο.

Λάθος στρατηγική...

Η ανάδειξη του χρέους ως αιχμή του ελληνικού προβλήματος από το "τοίρκο" που παριστάνει την κυβέρνηση αποτελεί κολοσσιαίο στρατηγικό λάθος για τη χώρα, γιατί την κρατά μακριά από τη διέξοδο των μεταρρυθμίσεων και της ανάπτυξης. Όλοι οι δείκτες των τελευταίων ετών το επιβεβαιώνουν.

Το μόνο που μπορεί να εισπράξει η χώρα στο μέτωπο του χρέους είναι λεκτικές διατυπώσεις και αυτές με φειδώ για το φόβο των ιουδαίων (αγορών)...

Μοιραία, το αδιέξοδο που βρισκόμαστε ήταν ορατό από την αρχή αυτής της διακυβέρνησης το

2015. Το φθινόπωρο του 2016 όταν στο πλαίσιο της δεύτερης αξιολόγησης προέταξαν το χρέος σαν αιχμή, κάθε λογικά σκεπτόμενος θα συμπέρανε πως αποφάσισαν να αποδράσουν από την εξουσία, γιατί η "καλογερική" τους έπεσε βαριά...

Οι άνθρωποι όμως είναι τόσο αδαείς που πίστευαν πως θα πάρουν κάτι ουσιαστικό για το χρέος πριν τα περασμένα Χριστούγεννα του 2016, μετά πριν το Πάσχα του 2017 και τώρα πριν το καλοκαίρι...

Σύμφωνα με το τρίτο μνημόνιο το χρέος θα συζητηθεί μετά την ολοκλήρωσή του το καλοκαίρι του 2018. Το πλέον πιθανό είναι πως ούτε τότε θα πάρουμε κάτι ουσιαστικό. Το πιθανότερο είναι πως το ΔΝΤ θα αποχωρήσει από το ελληνικό πρόγραμμα, το τρίτο μνημόνιο που άτυπα έχει επεκταθεί σε τέταρτο αφού υπάρχουν μέτρα για 2019 και 2020, θα υποκατασταθεί από κάποιο πέμπτο κλπ.

Η χώρα ουσιαστικά έχει μετατραπεί σε προτεκτοράτο των γραφειοκρατών των Βρυξελλών για δεκαετίες. Κάθε εναλλακτική τύπου Grexit θα είχε μεγαλύτερο κόστος και κάθε μελλοντικός "Τσίπρας" που θα την επαγγέλλεται, μόλις θα του δείχνουν το λογαριασμό θα κάνει "κωλοτούμπες" για να αποφύγει τα πολύ χειρότερα.

Μόνο τεκτονικές ανακατατάξεις στην Ευρώπη και τον κόσμο θα μπορούσαν να αλλάξουν αυτή την κατάσταση. Η Ευρωπαϊκή Ενοποίηση ή διάλυση είναι μια πιθανή τεκτονική αλλαγή. Μια αναδιάρθρωση του παγκόσμιου χρέους μετά από ένα κραχ είναι μια άλλη... Ένας παγκόσμιος πόλεμος κλπ. Σε κάποιο γενικότερο πλαίσιο θα μπορούσε να υπάρξει οριστική διευθέτηση.

Αυτό που μας συμφέρει προς το παρόν είναι να πορευόμαστε με λύσεις που περιορίζουν το κόστος εξυπηρέτησης του χρέους σε ανεκτά για την οικονομία πλαίσια, μέχρι κάποια περισσότερο οριστική διευθέτησή του δεν θα έχει πολιτικό κόστος για τους δανειστές και αντίκτυπο στις αγορές.

Το ζητούμενο για την Ελλάδα είναι πώς να προσελκύσει επενδύσεις και να πετύχει υψηλούς ρυθμούς ανάπτυξης έτσι ώστε το ΑΕΠ να μετριάσει την εικόνα του χρέους. Δυστυχώς κάνουμε τα αντίθετα από αυτά που έπρεπε να κάνουμε.

Λόγω του ηθικού κινδύνου λοιπόν, προσεχώς πιο εύκολα μπορεί να πάρουμε πίσω την Πόλη, παρά "κούρεμα" του χρέους...

15.06.2017

Πηγή: www.capital.gr/